

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.M.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, U Jezů 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. OD 767/15-2/67.1/15267/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 8. 2015, č. j. OD 767/15-2/67.1/15267/NL, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 5. 2015, č. j. MML 236463/14/5890/OD/ŠÍ, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 10. 12. 2014 v ■■■ hodin pod vlivem návykové látky řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, ulicí ■■■ u ■■■, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Byl proveden test na návykové látky s pozitivním výsledkem, zjištěna přítomnost látky Cannabis. Na základě tohoto testu byl žalobce vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve, zda při řízení nebyl ovlivněn návykovou látkou. Tomuto se dobrovolně podrobil. Rozborem krve byla zjištěna přítomnost tetrahydrocannabinolu (dále jen „THC“) o koncentraci 2,75 ng/ml. Za toto jednání mu byla dle § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a podle § 125c odst. 5 téhož zákona mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní

moci prvoinstančního rozhodnutí. Žalobci byla také uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Napadeným rozhodnutím byla uložená pokuta snížena z částky 12 000 Kč na částku 4 000 Kč. V ostatních částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce nejprve namítal, že ústní jednání před správním orgánem prvního stupně se konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce přestože se právní zástupce žalobce z ústního jednání řádně a včas omluvil a důvody své omluvy doložil. Důvodem omluvy byla kolize ústního jednání o přestupku s již dříve nařízeným jednáním u Okresního soudu v Liberci. Správní orgán prvního stupně však omluvu nepřijal a věc projednal bez přítomnosti žalobce. Právní zástupce žalobce následně zjistil, že k řádné omluvě bylo administrativní chybou přiloženo předvolání k jinému soudnímu jednání na jiný den pro jiného advokáta. Správní orgán prvního stupně na tuto zjevnou administrativní chybu žalobce neupozornil a neupozornil ho ani na to, že jeho omluvu nepřijímá. Tímto nezákonným postupem správního orgánu prvního stupně byl žalobce zkrácen na svých právech, především na právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Žalobce navrhoval provést důkaz protokolem z jednání před soudem dne 22. 4. 2015, kterého se jeho právní zástupce účastnil. Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že náležitě nezjistily skutečný stav věci a pro své rozhodnutí si neopatřily potřebné podklady. Správní orgán prvního stupně vycházel při vydání prvostupňového rozhodnutí pouze z oznámení přestupku, které však z povahy věci a dle ustálené judikatury správních soudů není samo o sobě důkazem způsobitým k uznání obviněného vinným ze spáchání přestupku. Zdůraznil, že obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil. Prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil, obviněný nemusí. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou zavinění žalobce. Správní orgán prvního stupně se zaviněním žalobce nezabýval vůbec a žalovaný pouze konstatoval, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu, aniž by uvedl, z čeho nepřímý úmysl dovozuje. Pokud žalovaný v další větě uvedl, že žalobce předpokládal, že ovlivněn návykovou látkou nebyl, zatížil své rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným a učinil jej vnitřně rozporným. Žalovaný také dle žalobce v napadeném rozhodnutí neoznačil žádný důkaz, z něhož zavinění žalobce dovozuje, žalobce popřel, že by se měl doznat k užití „jednoho jointa marihuany“. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Ke změně výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části týkající se výše uložené pokuty žalovaný doplnil, že v obdobných případech jsou správními orgány ukládány pokuty v první polovině zákonem stanoveného rozsahu.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě oznámení přestupku ze dne 10. 12. 2014, z něhož vyplývá, že žalobce dne 10. 12. 2014 v 16:25 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, ulicí ■■■ u ■■■, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Byl proveden test na návykové látky s pozitivním výsledkem, byla zjištěna přítomnost látky Cannabis. Na základě tohoto testu byl žalobce vyzván, aby se podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn návykovou látkou. V oznámení přestupku, které žalobce podepsal, je také uvedeno, že žalobce doznal požití

jedné cigarety marihuany téhož dne v 7.30 hod. Správní orgán prvního stupně dále vycházel z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření ze dne 10. 12. 2014 a výsledků toxikologické analýzy. V protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření je shodně jako v oznámení přestupku konstatováno, že žalobce přiznal užití „jednoho jointa marihuany“ dne 10. 12. 2014 v 7.30 hod. Z výsledku toxikologického vyšetření pak vyplývá, že žalobci byla v krvi zjištěna přítomnost látky THC o koncentraci 2,75 ng/ml. Správní orgán konstatoval, že podklady rozhodnutí nejsou ve vzájemném rozporu a umožňují rozhodnout o odpovědnosti žalobce za výše uvedený přestupek. Při stanovení výše a druhu sankce správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že zjištěná koncentrace látky THC nebyla vysoká i k tomu, že žalobce nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem ke zjištěným okolnostem správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve druhé třetině zákonné sazby a zákaz činnosti na spodní hranici zákonné sazby. Dále uvedl, že ústní jednání ve věci proběhlo bez přítomnosti žalobce, neboť ten se k ústnímu jednání bez řádné omluvy nedostavil. Elektronicky zaslaná omluva dne 20. 4. 2015 odůvodněná kolizí ústního jednání se soudním líčením dne 21. 4. 2015 v 8:15 hodin u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, jehož se měl účastnit právní zástupce žalobce, správním orgánem nebyla přijata jako řádná, neboť každé jednání se konalo v jiný den.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil co do výše sankce, v ostatním je potvrdil. Konstatoval, že argumentaci žalobce o administrativní chybě při omluvě z ústního jednání ve věci projednání daného přestupku nepřijal. Zdůraznil, že na základě předložené plné moci mohl a měl žalobce, respektive JUDr. Vladimíra Kašpara, advokáta, na ústním jednání dne 22. 4. 2015 zastupovat Mgr. Jakub Kašpar, advokátní koncipient. Žalovaný dále odkázal na výsledek toxikologického vyšetření ze dne 8. 1. 2015, kdy byla v odebraném krevním vzorku žalobce zjištěna kvantitativní hodnota THC 2,75 ng/ml. Zdůraznil, že se jedná o prokazatelnou hodnotu zjištěnou laboratorní GC-NS metodou. Vysvětlil, že nová právní úprava zákona o silničním provozu vyžaduje rozbor krevního vzorku při užití návykových látek, protože podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem. Prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 41 ze dne 26. 2. 2014, o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou látkou. Dle tohoto nařízení je limitní hodnota THC 2 ng/ml. U žalobce byla zjištěna hladina THC 2,75 ng/ml, což je nadlimitní hodnota a žalobce je proto považován za ovlivněného touto návykovou látkou. Žalobce navíc užití jedné cigarety marihuany přiznal jak policistům provádějícím silniční kontrolu, tak lékařům do protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření. Žalovaný se také zabýval otázkou zavinění. Uvedl, že v tomto konkrétním případě se jedná o úmyslné zavinění (nepřímý úmysl), protože žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Žalobce věděl, že když bude řídit motorové vozidlo po užití návykové látky, dopustí se přestupku, předpokládal, že ovlivněn návykovou látkou nebyl, protože se cítil dobře. Žalovaný uzavřel, že žalobce řídil vozidlo v době, kdy ještě byl pod vlivem jiné návykové látky, což je sice závažné porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, ale dle výpisu z jeho evidenční karty řidiče se jedná o jeho první porušení pravidel provozu na pozemních

komunikacích. Žalovaný proto pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně ve výši 12 000 Kč snížil na 4 000 Kč.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Soud se nejprve musel zabývat námitkou, v níž žalobce tvrdil, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce byl k ústnímu pojednání přestupku řádně předvolán. Správní orgán prvního stupně nepřijal omluvu z jednání, k níž právní zástupce žalobce JUDr. Vladimír Kašpar předložil předvolání k soudnímu jednání na jiný den. Správní orgán není povinen vyrozumívat právního zástupce účastníka řízení k odstranění nesrovnalostí v jím uplatněné žádosti o odročení ústního jednání. Taková povinnost z žádného právního předpisu nevyplývá. Pokud nebyl žalobce, respektive jeho právní zástupce vyrozuměn o odročení ústního jednání, měl s tímto jednáním počítat a případně si zajistit substituci. Žalovaný správně poukazuje na fakt, že na základě plné moci ze dne 16. 4. 2015 byl ve stejném rozsahu JUDr. Vladimírem Kašparem zmocněn k zastupování žalobce i Mgr. Jakub Kašpar. Soud neprováděl důkaz protokolem z jednání před soudem dne 22. 4. 2015, protože to vzhledem k výše uvedenému považoval za zcela nadbytečné.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány rozhodly pouze na základě oznámení přestupku a skutkový stav věci tak nebyl dostatečně zjištěn. Správní orgán prvního stupně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí výčet podkladů i to, jaké skutečnosti z nich dovodil. Vycházel nejen z oznámení přestupku, ale také z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření ze dne 10. 12. 2014 a výsledků toxikologické analýzy. Jak v napadeném rozhodnutí zdůraznil žalovaný, zejména toxikologickou analýzou bylo postaveno najisto, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky (objektivní stránka přestupku).

Pokud jde o otázku zavinění (subjektivní stránka přestupku) lze žalobci přisvědčit v tom, že správní orgán prvního stupně zavinění žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí neřešil. Tuto vadu se snažil zhojit žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že se v případě žalobce jednalo o úmyslné zavinění, konkrétně úmysl přímý, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Toto posouzení žalovaný sice skutečně poněkud zpochybnil vyjádřením: „žalobce věděl, že když bude řídit motorové vozidlo po užití návykové látky, dopustí se přestupku, předpokládal, že ovlivněn návykovou látkou nebyl, protože se cítil dobře“, které by svědčilo spíše pro vědomou nedbalost, tj. žalobce věděl, že svým jednáním může způsobit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší. Tato vada odůvodnění napadeného rozhodnutí však dle krajského soudu v daném případě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, k odpovědnosti za přestupek

postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně spojuje se spácháním přestupku již to, že pachatel je pod vlivem návykové látky a řídí motorové vozidlo; nevyžaduje se speciální forma zavinění, postačí tedy i nejnížší forma zavinění, a to nedbalost vědomá, popř. nevědomá. K tomu, že přestupku, k jehož spáchání stačí nedbalost, se pachatel dopustí úmyslně, je třeba přihlídnout při určení druhu a výměry sankce. V daném případě byla sankce stanovena při spodní hranici zákonné sazby a její výše by tak obstála, i pokud by zavinění žalobce bylo kvalifikováno jako nedbalostní. Dle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), v rozhodnutí o přestupku upustit.

Pro úplnost soud dodává, že pokud osoba požije jinou návykovou látku a následně řídí motorové vozidlo, s nímž jede v silničním provozu, lze zpravidla vždy seznat zavinění minimálně ve formě nedbalosti. Tvrzení žalobce, že se kužití marihuany nepřiznal, vyhodnotil soud jako účelové, protože se jeví jako značně nepravděpodobné, že by žalobce podepsal oznámení přestupku, pokud by konstatování o doznání požití jedné cigarety marihuany dne 10. 12. 2014 v 7.30 nebylo pravdivé. Shodné konstatování se navíc objevilo i v protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření vyplněném lékařem, který vyšetření prováděl. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu celého správního řízení nenabízel žádné jiné vysvětlení, jak se návyková látka do jeho těla měla dostat, a nečiní tak ani v žalobě, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, Sb. NSS 3014/2014, dostupné na www.nssoud.cz).

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. července 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně